

GELOVEN IN LONNEKER

Kerst 2023

In dit nummer onder meer:

- Een Twents kerstverhaal
- Van crisis naar hoop
- Een bijdrage van dominee Gonda Elzenga
- Een bijdrage van pastoraal werker Carla Berbée
- Het levensverhaal van een overleden Lonnekenaar
- Een verhaal over een meisje uit Lonneker dat kerstmis viert in Suriname

Geloven in Lonneker is een uitgave van de Geloofsgemeenschap
H. Jacobus de Meerdere te Lonneker, u aangeboden door de pastoraatgroep.

Kapsalon Jacqueline

Dames en heren

Jacqueline Yntema

Bergweg 20

7524 CW, Lonneker

Ingang Pastoor Balkstraat

Kapsalonjacqueline@hotmail.com

Tel: 06-22967661

Vertrouwd dichtbij.

tel: 088-1198 200

vredehof
UITVAARTVERZORGING

www.vredehof.nl

SPAR Aveleijn

Een gewone supermarkt,
maar dan leuker!

Scholten Reimerstraat 53
7524 CR Lonneker

Vlees van eigen boerderij!

BSLAGERIJ
Busscher

www.slagerijbusscher.nl

Landweerweg 49, 7525 PH Lonneker
Tel: 053-4356044 - info@slagerijbusscher.nl

Dierenartsenpraktijk Lonneker

www.bosvoordieren.nl

Tel: 053-4317808

De Schikkerij

Bloem en Kado

- Verse Bloemen
- Gelegenheidsbloemwerk
- Kadoartikelen

Kom gerust een kijkje nemen in onze sfeervol ingerichte winkel
aan de Bergweg 20 in Lonneker.

053 - 43 59 331

Openingstijden: dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag van 08.30 tot 18.00 uur
en zaterdag van 08.30 tot 17.00 uur.

Het Schikkerij Team

Bezorgen in Lonneker gratis, daarbuiten in overleg.

*Doe uw bestelling tijdig,
zodat we u nog beter
van dienst kunnen zijn!*

Jonker Zonwering Lonneker

Oldenzaalsestraat 701 7524 AD Lonneker

Tel. 06 53 75 94 98 (053 – 435 35 75)

SHOWROOM: (op afspraak)

Midzomerweg 41 – 7532 SW Enschede (euregio bedrijvenpark)

Markiezen

Uitval en Terras zomerschermen

Screens en Windvaste screens

Veranda / Serre Zonweringen

Rolluiken – Roldeuren

Plissé's en Duette's

Facet lights

Rolgordijnen-Vouwgordijnen

Aluminium en Houten jalouzieën

Horeca Zonweringen

Diverse horren systemen

www.jonkerzonwering.nl

info@jonkerzonwering.nl

In memoriam Gerard Dimmendaal 06.10.1942 - 19.05.2023

In het leven van Gerard Dimmendaal waren zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen het aller belangrijkste voor hem. Gerard was een lieve, sociale man, een echt familiemens die genoot van het bij elkaar zijn, Sinterklaas, Kerst, Pasen, alles werd samen gevierd.

In mei kwam er plotseling een einde aan zijn leven. Gerard werd op 6 oktober 1942 geboren in Enschede als 5^e in een hecht gezin met uiteindelijk 8 kinderen. Hij groeide op in de wijk

Na de lagere school volgde de ULO in Lonneker en op zijn 18^e ging hij in militaire dienst. Die periode maakte indruk op Gerard. Zo kreeg hij een boete omdat hij tijdens een regenbui zijn baret over de fietszadel had getrokken.

Na de dienstitijd begon zijn werkzame leven. Zijn eerste baan was bij Vredestein, maar al snel bleek dat dit niet zijn ding was. Hij zocht verder en belandde bij de belastingdienst. Dit paste beter bij hem. Hij werkte er met veel plezier en heeft er veel kennis en kunde opgebouwd. Dit bleef hij ook na zijn pensioen inzetten om familie, vrienden en klanten te adviseren en te helpen met al hun belastingzaken.

Op de bruiloft van zus Miny ontmoette Gerard haar collegaatje Mieke Bult. Er was meteen een klik tussen Gerard en Mieke, hij was onder de

“Het Hoge land”, dat was de plek van een fijne jeugd. Als jong ventje was hij graag buiten, zwierf hij door de Padangstraat en jatte hij appeltjes in Pietjes bos. De vader van Gerard werkte in een bakkerij. Gerard bracht hem graag zijn lunchpakketje, om dan te kunnen snoepen van de taartranden en de bakkersroom. Elke ochtend op weg naar school ging hij even naar de kerk, waar hij tegenover woonde. Een zorgeloos bestaan dat bestond uit school, kerk, gezin, buiten spelen en vooral heel veel voetbal.

indruk van haar vrolijke verschijning en ze werden verliefd. Samen genoten ze van het leven, gingen uit dansen bij de Vluchte en hadden een fijne tijd. Ondanks dat ze erg verschillend waren, wisten ze meteen dat ze bij elkaar hoorden. In 1968 stapten ze jong en onbevangen het huwelijksbootje in. Ze gingen in een flatje aan de dr. van Damstraat wonen waar ze zeven jaar bleven. Daar werden de oudste twee kinderen Monique en Jos geboren. De moeder van Mieke kwam er wonen toen Mieke's vader is overleden en ook een broer en schoonzusje woonden in dezelfde flat. Het gezin beleefde er geweldige jaren. Na zeven jaar begon het toch te kriebelen, de kinderen werden groter en Gerard en Mieke wilden de flat graag inruilen voor een huis met een tuin. Dat huis werd uiteindelijk gevonden In Lonneker en daar werd ook de jongste telg van het gezin, Rob, geboren.

Gerard was gek op voetbal, hij begon als kind bij Vogido, was een talent en dat viel iedereen op. Hij werd toen hij een jaar of 15 was dan ook gevraagd om te komen voetballen bij sportclub Enschede, de voorloper

van FC Twente. Omdat deze club niet katholiek was mocht hij niet van zijn vader, dat heeft hij altijd toch wel jammer gevonden. Maar hij kon zijn hart ophalen aan Vogido en later LSV waar hij samen met zijn

voetbalmaat Hemmie Hollink nog een aantal jaren het eerste heeft versterkt. Een gecompliceerde beenbreuk die hij opliep tijdens het voetballen belemmerde hem niet om de sport weer op te pakken. Tot hoge leeftijd heeft hij bij de veteranen van LSV gevoetbald.

Gerard deed naast zijn werk veel voor de parochie en de scholen st. Liduina en Pius X in Lonneker. Hij was jarenlang penningmeester van de Parochie en penningmeester en voorzitter

Toen in de jaren 80/90 de belastingdienst van ponskaarten overstapte naar het gebruik van computers, ging hij vol enthousiasme mee in deze ontwikkeling. Hij wist er erg veel van af en werd dan ook gevraagd om in Utrecht collega's uit het hele land trainingen te geven. Dit deed hij met veel plezier en kennis van zaken. Toen Gerard 58 jaar was kon hij met de VUT, dat betekende echter niet dat hij stopte met werken. Integendeel, hij startte zijn eigen bedrijf als belastingconsulent. Gerard kende veel mensen, was geïnteresseerd in de ander en had

van de beide schoolbesturen. Dat hij hiervoor werd gevraagd had ook met zijn werk te maken. Hij had veel kennis van financiële zaken en daarnaast: als iemand Gerard iets toevertrouwde was dat veilig bij hem. Hij kon goed geheimen bewaren. Hij wist bijvoorbeeld al heel lang dat de meester van zijn dochter weg zou gaan, maar hield dit voor zich. Zoals het vaak gaat met zulke geheimpjes... de hele klas was na een poosje op de hoogte van het naderend vertrek, behalve Monique.

altijd tijd voor een praatje. Hij heeft veel mensen geadviseerd en geholpen, had voor iedereen een luisterend oor en zorgde ervoor dat iedereen het juiste advies kreeg en de belastingzaken op orde had.

Naast (vrijwilligers)werk, voetbal en de moestuin had Gerard altijd tijd voor het gezin, voor zijn kinderen. Als vast ritueel voor het slapen gaan verstopptje spelen met de kinderen. In de zomer voor dag en dauw opstaan om met de kinderen te fietsen in het ochtendgloren en konijnen en reetjes te spotten. Af en toe ging het gezin op vakantie en werd een huisje gehuurd, maar niet te ver weg. Want Gerard was geen fan van vliegen / het vliegtuig. In een volgepakte auto met proviand werd de reis begonnen. En al even onderweg kwamen dan vrijwel steevast de vragen: Is het gas eigenlijk wel uit? Hebben we de deur wel op slot gedaan? Dan was hij in staat om terug te rijden om het nog eens te controleren.

Nog mooier zijn de herinneringen aan de uitjes uit de "hoge hoed". In deze hoed zaten briefjes waar iedereen favoriete uitjes op mocht schrijven. Als er een dagje uit op de planning stond mochten de kinderen een uitje uit de "hoge hoed" toveren werd de auto gepakt en ging het gezin er op uit! Later toen de kinderen ouder werden, hebben Gerard en Mieke nog menig reisje gemaakt naar Oostenrijk, Noorwegen en hun geliefde Harz in Duistland.

Gerard leefde duurzaam (zuinig zou je ook kunnen zeggen): hij kon slecht iets weggooien. Er werd niet eerder iets nieuws gekocht dan dat het oude echt niet meer te repareren viel. Vaak bood een rolletje tape uitkomst. Zo was bijvoorbeeld tuinslang versierd met tape: voor ieder gaatje een plakkertje! Als kind al verzamelde Gerard stokken: je wist maar nooit wanneer ze van pas kwamen. Daar is hij zijn hele leven mee doorgegaan: hij verzamelde allerlei stokjes die hij dan kon gebruiken in zijn moestuin - de andere grote liefhebberij naast voetbal. Net als op het voetbalveld ging het er in de moestuin fantiek aan toe: er werd vaak flink geoogst. De hele buurt mocht meegenieten van de bloemkolen, courgettes en bonen.

Apetrots was Gerard toen er kleinkinderen werden geboren. Hij en Mieke hebben met liefde op ze gepast en van ze genoten. Hij vond dat de kinderen en kleinkinderen het ontzettend

goed deden. En net als met zijn eigen kinderen, kon Gerard ook uren met de kleinkinderen spelen, voetballen, ravotten, puzzelen...hij was met recht een geweldige opa!!

De laatste jaren werd Gerard een beetje vergeetachtig, hij vond dat moeilijk, maar het lukte hem uiteindelijk wel dat te accepteren. Wat hij absoluut niet wilde is verhuizen naar

een verpleeghuis. Zei ook letterlijk, 'ik ga hier niet weg, Mieke zorgt voor mij'. Hij verzuchtte de laatste jaren ook vaak "Old wordn is mooi, ma old ween....".

Heel onverwacht en heel snel heeft Gerard zijn familie moeten achter laten toen hij op vrijdag 19 mei overleed in het bijzijn van allen die hem zo dierbaar waren. Het gemis is groot en zit in de kleine dingen. Zijn stoel die nu leeg is, zijn grappige opmerkingen en gekke bekken, een onafgemaakte puzzel in de puzzelmat, een lege plek aan tafel waar tijdens het eten altijd een grote stille genieter zat.

Een kleine troost is dat Gerard waarschijnlijk veel bespaard is gebleven. Doordat hij op zijn eigen wijze Alzheimer heeft verslagen: dat pad heeft hij niet helemaal hoeven lopen. Hij is - zoals hij dat graag wilde - bijna tot de laatste week thuis gebleven in Lonneker bij zijn geliefde Mieke.

KERST IN SURINAME EN IN LONNEKER

Er was eens.....

Zo beginnen heel veel sprookjes. De titel zegt het al. Kerst en dan ook nog in Suriname. Het is een paar dagen voor Kerst. Het meisje van 7 jaar keek uit naar de Kerst. Een prachtig feest, dat gevierd wordt op de hele aarde. Ze had er kriebels van in haar buik als ze eraan dacht. Voor de eerste keer vierde ze de Kerst niet in Lonneker. Hoe zou het zijn? Het weer is in ieder geval anders, het is in Suriname lekker warm. De mensen zijn allemaal vrolijk. De moeders en oma's en de tantes gaan naar de stoffenwinkels. Ze kopen witte stof en rode linten. Thuis wordt er druk gewerkt om jurken, rokken, broeken en linten te maken. Ook het Lonneker-meisje krijgt een witte jurk met rode linten. Linten in haar blonde haar. Jammer is het wel dat er dit jaar geen echte kerstboom is die zo lekker ruikt, maar dat had mama al uitgelegd. De echte kerstbomen, zoals wij die hebben in Lonneker, groeien niet in Suriname. Maar wij gaan alles wel mooi versieren hoor, er zijn mooie takken en kerstballen, engelenhaar en zilver gekleurde slingers voor in de takken legt mama uit. Het huis wordt mooi versierd. En wij gaan onze eigen kerstster ophangen. Er wordt ook volop gekookt: in Suriname kunnen ze lekker koken. Er wordt POM gemaakt. HMMM denkt het meisje dat vind ik fijn. POM wordt gemaakt van een grote geraspte wortel. Dan gemengd met gezouten rundvlees, kip, uien, tomaten selderie en piccalilly. Dan de oven in,

kousenband erbij en smullen maar. (Kousenband is een heeele lange boon). Papa eet het liefst rode kool met aardappels en rundvlees. Tja mama maakt het voor hem klaar. Tenslotte denkt het meisje is het voor hem ook Kerst. Er wordt ook een hele grote koek gebakken van heel veel eieren en suiker. Die is heel moeilijk te maken, want zegt mama: hij mag niet "vallen". Vallen? Jahaa de eieren worden geklutst met een hele grote spatel gemaakt van klei in een hele grote kom ook van klei. Dat mag natuurlijk niet mislukken(vallen zeggen ze hier).

Een klein beetje zal ik Kerst in Lonneker missen denkt het Lonneker meisje. Mijn vriendinnetjes, mijn school, het kerstspel in de Lonneker kerk, misschien sneeuwt het wel? Maar wij gaan hier ook naar de kerk. Iedereen (ook de jongens en de mannen) in het wit, versierd met rode linten. Wat mooi.

Ze gaat slapen en droomt over Kerst in Lonneker maar ook over Kerst in Suriname. De avond voor Kerst gaan ze

op visite bij tante Els, dat is de zus van mama. Samen met Meike, de dochter van tante die ook 7 jaar is, zingen ze kerstliederen. Grappig: dezelfde liedjes die wij in Lonneker ook zingen. Zoals, Er is een Kindeke geboren op aard en de herdertjes lagen bij Nachte. Stille Nacht, Heilige Nacht. Ze gaan naar huis en thuisgekomen ruiken ze een bekende geur. Iedereen is verbaasd. DAT KAN TOCH NIET? Ze ruiken een dennengeur?? Hoezo? Wat is dit? Ze lopen naar de woonkamer en zien een echte kerstboom staan. Wat geweldig.... Ze worden er stil van. Het briefje dat erbij ligt legt het uit. Vrienden zijn met de boot naar Suriname gekomen en hebben de boom voor hen meegebracht. Wat vreselijk lief. Het Lonneker meisje krijgt de tranen in de ogen. Mama wij gaan hem versieren, daar heb ik zin in. Wat ben ik blij roept ze. Maar de pret is nog niet op: in de keuken gekomen ruiken ze weer wat. Er staat een pakketje op het aanrecht. Er zitten

Kerst in Lonneker

zowaar Hollandse appels in. OH wat lekker. En weet je wat er nog meer in zit, roept het Lonneker meisje: drop en zwart op wit. Joepie wat een feest.

Kerstster in de maak

Papa haalt de Hollandse kerstster naar beneden en zet hem in elkaar. Prachtig is de ster. De ster van Bethlehem die de mensen de weg wijst naar de stal waar Jezus is geboren. De volgende morgen naar de kerk. Wat een prachtig gezicht al die mensen in het wit. Er is saamhorigheid en blijheid. Allemaal samen zingen. Dankbare mensen die zingen: Ere zij God in den Hoge.

Deze Kerst zal het meisje, dat inmiddels in Lonneker woont, nooit vergeten.

En..... de kerstster hangt ieder jaar met Kerst in Lonneker voor het raam.

Toch nog samen kerst vieren.

't Is alweer bijna kerst. Dan krijgen we het weer. Kerstboom kopen, slingers, ballen en lampjes van zolder halen, boom optuigen. Kerststol kopen, kerstdiner koken, kerkklokken, verlichte straten, kerstetalages en ga zo maar door. En dan naar de kerk, kijken naar wat de schoolkinderen van dat gedateerde verhaal hebben gemaakt. Maria, Jozef, zij hoogzwanger, hij de onschuld zelve. En dan die stal, die os, die ezel, engeltjes, herdertjes die bij nachte in het veld lagen. En dan komen er ook nog drie koningen om dat kleine jongetje cadeautjes te

Gijs loopt over het dorpsplein en ziet dat de zijdeur van de kerk openstaat. Binnen hoort hij kinderstemmen. Hij bindt zijn hond even aan een paaltje en loopt het portaal van de kerk in. Rustig loopt hij door het middenpad naar voren en gaat zitten. De kerk is vrijwel leeg, alleen voor het altaar spelen een paar schoolkinderen het oude verhaal na.

brengen. Ik heb het nu al zo vaak gehoord en gezien, ik word er een beetje misselijk van. Zuchtend loopt Gijs door het dorp om zijn hond uit te laten.

-Ach, weet je, denkt hij, het is natuurlijk ook een tijd van gezelligheid, een tijd om elkaar weer eens te zien en aandacht voor elkaar te hebben. Ja, ja, een beetje aandacht is wel waar ik veel behoefte aan heb. Maar wie geeft me dat? Het contact met mijn zoon en dochter, die met partner en kinderen vlakbij in de stad wonen is minimaal.

-Kijk daar heb je Jozef die heel bezorgd naar Maria kijkt. Wacht eens, dat is Teun, zijn buurjongen. En daar komen de koningen. De eerste knielt met een kussentje in zijn hand neer voor de kribbe Maar is dat niet..... ja zeker dat is Daantje, zijn kleinzoon. Wat een verrassing. Nu wordt het toch nog leuk. Gespannen volgt Gijs het toneelstukje dat de kinderen opvoeren.

Buiten blaft een hondje. Gijs staat op en verlaat de kerk. In gedachten verzonken loopt hij naar huis. Sinds Mieke, zijn vrouw er niet meer is, komt de eenzaamheid soms massief op hem af en ook tobt hij met zijn gezondheid. In de toenemende schemering struikelt hij over een

verzakte trottoirtegel. Hij weet zich maar net staande te houden.

-Gaat het, oude man, hoort hij een beetje spottend achter zich. Hij herkent de stem van zijn buurvrouw, Marleen. Zij pakt hem bij zijn arm om hem te ondersteunen.

-Jawel, antwoord Gijs. Die tegel ligt al heel lang los, moeten we eens melden aan de gemeente.
-Ben je op weg naar huis?
-Ja, een paar boodschappen gedaan. Ik was even in de kerk. Daar waren de schoolkinderen bezig met het oefenen voor het kerstspel. Tot mijn verrassing zag ik mijn kleinzoon Daan verkleed als Wijze uit het Oosten. Ik wist van niks.
-Maar joh, reageerde Marleen. Weet je dat echt niet? Nog twee andere kleinkinderen van je doen dit jaar mee. Mees en Bram.
Wat? Daar hebben ze me niks van verteld....
reageert Gijs teleurgesteld.

In de week voor kerst gaan ze met z'n allen naar de kerk. Wat ze niet weten is dat Marleen naar een repetitie is geweest en aan de kleinkinderen van Gijs heeft verteld dat opa komt kijken. Als Gijs, Marleen en de burens gaan zitten worden ze vanuit de deur naar de sacristie bescied. En even later staan Bram, Mees en Daan voor Gijs en omarmen hem.

-Wat fijn opa, dat je er bent.
Gijs volgt ademloos de verbeelding van het "gedateerde verhaaltje" door onder meer zijn kleinkinderen. Jozef en Maria in nood, konden geen behoorlijk onderdak vinden. Totdat ze bij een stal voor het vee kwamen. Daar mochten ze gebruik van maken. Ineens bedacht Gijs dat het eigenlijk heel- actueel was en helemaal niet gedateerd. Op maar twee kilometer achter zijn huis zitten heel wat Jozeffen en Maria's, van ver gekomen in een geïmproviseerde huisvesting.
-Wat denk je, Marleen, zouden die asielzoekers nog een beetje kerstmis hebben?
-Ik zou het niet weten. Zal ik eens navraag doen, ik ken één van de vrijwilligers die daar rondlopen.

Als Gijs in een korte pauze de kerk rondkijkt, ziet hij enkele heel bekende gezichten. Judith met Mark en naast hen zitten Thijs en Saar. En ze

-Ja, en ook twee van mijn kleinkinderen doen mee, Nora en Tess. Tess is zelfs Maria! Ze waren aangekomen in hun straat.
-Kom nog even een koffietje doen.
-OK, even Berta naar d'r mand brengen. Ik kom zo.
-Ziezo, daar ben je. Hier is een lekker kopje koffie. Wat zou je ervan denken als we samen naar het kerstspel gaan kijken. Vijf kleinkinderen de meedoen, dan kun je toch niet thuis blijven zitten. Nee, we gaan en ik zal eens vragen of de burens ook meewillen.
-Goed idee, zei Gijs.

hebben hem ook gezien. Na de viering staan ze op de stoep van de kerk.

-Dag pa, hoe gaat het. Ze raken niet uitgepraat over het kerstspel.

-Kom mee naar huis, zegt Gijs, Ik heb koffie.

-Ja en ik heb nog een stuk cake, zegt buurvrouw Marleen.

Even later zitten ze gezellig in de woonkamer en besluiten ze om dit jaar gezamenlijk kerst te vieren op kerstavond.

-En ik ga navragen of onze asielzoekers een versierde kerstboom in hun gemeenschapszaal hebben. En zo niet, dan zorg ik er zelf voor, zegt Gijs zachtjes tegen zijn buurvrouw Marleen. Ga je mee?

Carla Berbée kijkt terug met vertrouwen, verwondering en dankbaarheid.

Pastoraal werker Carla Berbée is met emeritaat gegaan. Ze kijkt terug op haar leven.

Mijn ouders hebben me echt de schat van het geloof meegegeven. Daar ben ik ze ontzettend dankbaar voor. Ze waren heel bevlogen door het concilie in de jaren '60 en gingen daar in mee. Daardoor ben ik zelf al jong vrijwilliger geworden: bij een koor, parochievergadering, MOV en met 23 jaar parochiebestuurslid. Ik heb een opleiding gevolgd en ben op kantoor terecht gekomen. Maar werken in de kerk vond ik zo veel leuker en zinvoller. Na een hint van een pastor ben ik -naast mijn betaald werk- theologie in deeltijd gaan studeren. Na 10 jaar en enkele ingrijpende levensgebeurtenissen later, was dit klaar. Intussen had ik ook de weg gevonden naar de franciscaanse beweging. Daar ben ik in 1990 gaan werken: voor allerlei groepen en gemeenschappen over heel Nederland. Uiteindelijk ben ik -eenmaal wonend in

Twente- terecht gekomen in het parochies van Oldenzaal. En na de vuurwerkcramp, in 2000 in Enschede.

Franciscus en franciscaanse mensen hebben mijn hart geopend. In die traditie heb ik een jarenlange vorming gekregen. Ik leerde daar: heel veel in ons leven is gekregen (voor mijn: van God) en dat maakt dankbaar. Stilte en gebed zijn de basis om actief met mensen om te gaan. Een lange traditie geeft je de mogelijkheid om van ervaringen te leren. Daardoor is de omgeving van geloof voor mij breder dan de parochies. Dat heeft voor mij conflicten en barrières binnen de parochiesetting regelmatig gerelativeerd. Binnen de franciscaanse familie ben ik deel van internationale netwerken. En ook die zetten ons gekibbel binnen de Nederlandse kerk in een wat zachter licht.

Het is wonderlijk om op deze manier met allerlei mensen in contact te komen; in intense momenten (bv rondom een uitvaart of doop) maar soms ook door jaren lang met elkaar op te trekken. En dan iemand te zien uitgroeien. Ik heb veel gewerkt in groepen, meer dan bv. huisbezoeken. En ik heb veel vrijwilligers begeleid. Want dat was voor mijzelf vaak zo herkenbaar.

Vrijwilligers hebben een grote motivatie. Ik heb beseft dat samenwerken mij gelukkig maakt. Samen met collega's; samen met een koster, een organist en koorleden bij een uitvaart; samen met een pastoraatgroep; samen met bestuurders... Dan gaat het stromen tussen mensen en dat is voor mij een vleugje van de heilige Geest, de kracht die mensen verbindt.

Pastoraat ervaar ik telkens weer als iets heel zinvols. Ook al heeft de kerk geen grote plaats meer bij veel mensen in hun leven. Ook al wordt gemakkelijk over een vrouw heen gekeken (hoe klein of groot je bent...). Luisteren naar wat er leeft diep van binnen, luisteren naar wat een mens beweegt, luisteren naar een levensverhaal en samen zoeken naar betekenis.... 5 jaar geleden heb ik in mijn privéleven voor de Wonne gekozen. Daar komen voor mij alle hartlijnen samen: vanuit mijn geloof en inspiratie wat voor anderen kunnen betekenen, een groot huis openstellen met plezier en levensvreugde. Door verstilling en samen te bidden. Met een luisterend oor of een lekkere warme maaltijd.

Dus wat ik ga doen na mijn pensioen?: gewoon doorwerken. In hopelijk een iets lager tempo en met minder avonden actief. Maar geloven leg je niet af, dat blijft levenslang. Gelukkig! De bijbel en haar verhalen blijven mij al jaren boeien, ook buiten de liturgie. Twee verhalen uit de evangeliën zijn een sleutel: pastoraat is ontmoeten van elkaar en ontmoeten met God. Af en toe valt dat samen. Zoals in het verhaal van de ontmoeting tussen Maria en Elisabeth. Een ontmoeting op dezelfde ooghoogte, gelijkwaardige bondgenoten. En een verhaal van hoop. Waar Jezus tegen zijn vrienden zegt: 'blijf doorgaan op mijn weg, laat je niet kisten. Ik blijf bij jullie tot het einde der tijden.' Daar moeten we ons maar aan vasthouden. Hoe dan ook....

Van Crisis naar Hoop

Zijn wij met ons Christelijke geloof in een crisissituatie beland? Velen zullen die vraag met ja beantwoorden. Anderen zijn wat voorzichtiger. Op de vraag moet de kerk vernieuwen zal bijna iedereen ja zeggen. De noodzaak om te vernieuwen zal per plaats in de wereld verschillen. Ook de vraag waaruit de vernieuwing moet bestaan zal niet

eenduidig zijn. Wanneer wij in Nederland om ons heen kijken zien wij dat steeds meer jongeren de weg naar de kerk niet kunnen vinden en dat steeds meer kerken de deuren sluiten. Is er in Nederland dan sprake van een crisissituatie?. Is er nog hoop of is het al te laat?.

Een kerkelijke vergadering in Rome en in de St. Jan in Enschede geleid door Mevr. Dr. M Wijlens en Pastoor Daggenvoorde op zoek naar vernieuwing

Bij het zoeken naar oorzaken stelt de instantie, waar zich een crisissituatie voordoet, meestal onafhankelijk onderzoek in. Zo'n onderzoek zie ik bij onze kerk helaas niet van start gaan.

Toch zijn er ontwikkelingen die ons hoop geven. Hiervoor wil ik wijzen op de Encycliek Laudato Si en het Synodale proces dat in 2021 van start is gegaan en in 2024 eindigt.

In Laudato Si, het schrijven van onze Paus, lees je in begrijpelijk Nederlands welke rol de Schepper ons mensen heeft gegeven bij het beheer van onze aarde. Hij heeft een mens gecreëerd die verantwoordelijk is voor de aarde. Op indringende wijze wordt beschreven hoe wij tot nu toe zijn omgegaan met die verantwoordelijkheid en hoe wij, door ons gedrag, kritische grenzen naderen. Om de noodzakelijke veranderingen te realiseren roept de Paus op tot een ommekeer op economisch, politiek, maatschappelijk en kerkelijk gebied. Inmiddels is er als aanvulling op Laudato Si het document Laudato

Deum verschenen die de urgentie van veranderingen nog eens extra benadrukken. De kerkelijke brieven plaatsen de bijbel, op een begrijpelijke manier, midden in de huidige tijd. De Christelijke waarden worden opnieuw uitgelegd. Voor het zoeken naar oplossingen van de geschetste problemen wordt iedereen uitgenodigd. Wij moeten blijven zoeken naar verbindingen, ondanks de soms grote verschillen. Van belang is dat onze stem blijft klinken, niet alleen op landelijk en wereld niveau maar op het niveau van onze plaatselijk geloofsgemeenschappen. Pas dan voelen mensen zich geroepen om mee te doen.

Het synodale proces. Simpel gezegd is dit een periode waarin twee kerkvergaderingen op het hoogste bisschoppelijke niveau in Rome worden gehouden. De eerste was in oktober 2023, de tweede en laatste is in oktober 2024. In de tussenliggende perioden worden de vergaderingen voorbereid. Eind 2024 worden de resultaten van de vergaderingen aan de Paus voorgelegd die dan besluiten neemt. Het thema van deze synode is "Samen op weg". De nadruk ligt op samen. Aan belangrijke kerkelijke vergaderingen namen in het verleden de Paus en de bisschoppen deel. De Paus wil nu de in zichzelf gekeerde, gesloten en stilstaande kerk open gooien en grondig vernieuwen. De synode is nu al een historische gebeurtenis. Nu de nadruk op samen ligt, praten en stemmen niet alleen bisschoppen mee maar ook lagere geestelijken en gewone gelovigen, mannen en vrouwen.

De reacties van de deelnemers aan de oktober 2023 synode zijn positief.

De Utrechtse hulpbisschop Ted Hoogenboom, deelnemer aan de synode, spreekt enthousiast over de cultuurverandering. Hij zegt: durf je als kerk uit te spreken.

Onze hoop is dat de uitspraken van Paus Benedictus uitkomen. Hij zei dat wij moeten overstappen van een kerk waarin een paar leiders, geholpen door medewerkers, de dienst uitmaken, naar een kerk waarin wij allemaal medeverantwoordelijk zijn. De Franse Bisschop Jean-Mark Ychenne sprak in dit verband van de regel dat wat allen aangaat ook door allen besloten moet worden.

Onze hoop is dat het synodale proces de starre houding van onze Bisschop Eijk doorbreekt en dat voorstellen vanuit de geloofsgemeenschappen geaccepteerd worden.

Hennie van der Meer

Van de redactie.

Het wordt weer Kerstmis in ons dorp. Terwijl in de wereld oorlogen woeden en rampen zich voltrekken zijn wij gelukkig in ons rustige veilige Twentse dorp. In dit nummer weer het levensverhaal van een overleden Lonnekernaar. Dit keer van iemand die zich vele jaren voor de Lonnekerse katholieke geloofsgemeenschap heeft ingezet. Er is een bemoedigende pastorale bijdrage van dominee Gonda Elzenga en pastoraal werker Carla Berbée, die de pensioengerechtigde leeftijd bereikte en onlangs

Kerstmis in Lonneker. Witte dagen hebben we al gehad, maar misschien ligt er met kerstmis ook nog wel een laagje. Dat hoort zo bij kerstmis. Net zoals het kerstspel in de kerk, gespeeld door de schoolkinderen, dat al vele tientallen jaren bij de Lonneker kerstdagen hoort. Maar alles verandert en het had niet veel gescheeld of die traditie zou zijn gesneuveld. Maar gelukkig stelde de dirigente van het kinderkoor De Liedwientjes voor om met haar koorleden het aloude verhaal in de kerk uit te

afschied nam, kijkt op een bijzondere manier terug op haar leven en werk, vooral vanuit Franciscaans perspectief. Maar u kunt ook lezen over een meisje uit Lonneker dat kerstmis viert in Suriname. Dan nog een Twents kerstverhaal, waarin een familie wordt herenigd door het kerstspel in de kerk.

Van Crisis naar Hoop beschrijft de weg hoe wij, door vernieuwingen uit de huidige geloofscrisis kunnen komen.

beelden. We zijn haar daar heel dankbaar voor. Maar ook de vrijwilligers die aangeboden hebben haar te helpen met de voorbereidingen en de repetities danken wij zeer. U wordt hartelijk uitgenodigd om te komen kijken en luisteren. En natuurlijk bent u ook zeer welkom in de kerken van Lonneker, de katholieke Jacobuskerk en de protestantse Kapel uit Liefde. Zie de kerkberichten in ons dorpsblad Op en Um 'n Bölt. Gezegende kerstdagen voor ons allen.

Kerstmeditatie

“Hebben jullie niet gehoord over die dwaze mens, die op klaarlichte dag een lantaarn aanstak, over de markt liep en onophoudelijk riep: ‘Ik zoek God! Ik zoek God!’ – Omdat daar toen juist veel mensen waren die niet in God geloofden, veroorzaakte dit veel gelach. ‘Is Hij dan kwijtgeraakt? Zei de een. ‘Is Hij verdwaald, zoals een klein kind?’ zei een ander. ‘Of heeft Hij zich verstopt? Is Hij bang voor ons? Is Hij met een schip meegegaan? Geëmigreerd?’ – zo schreeuwden en lachten ze door elkaar. Die dwaze mens sprong midden tussen hen in en doorboorde hen met zijn blik. ‘Waar God heen is?’ riep hij. ‘Dat zal ik jullie vertellen! Wij hebben hem gedood – jullie en ik!’ “

De schrijver van dit verhaal is de filosoof Friedrich Nietzsche. Toen ik voor de eerste keer dit verhaal las was ik geschokt en verward. Wat een aanklacht!. Dit is toch wel een zeer confronterende manier om de afwezigheid van God te beschrijven. Hierbij wordt N.B. de mens verweten, dat hij/zij de afwezigheid van God op zijn geweten heeft.

De mens die met een lantaarn het marktplein afspeurt wordt de dwaze mens genoemd. En toch heb ik een vermoeden dat hij wel eens wijzer zou kunnen zijn, dan de mensen die om hem lachen.

Ik zal nu niet een uitgebreide theologische en filosofische uitleg van dit verhaal gaan geven. Er

valt nl. veel over te zeggen. Ik beperk me nu tot mijn eigen gedachten.

Herkenbaar is de constatering dat Gods aanwezigheid in onze tijd vaak niet meer als vanzelfsprekend ervaren en verwacht wordt. Hier zijn allerlei redenen voor. Kijkend naar afschuwelijke journaalbeelden, luisterend naar verontrustende nieuwsreportages, verzuchten gelovige mensen vaak: “Waar is God” of “waarom laat onze lieve Heer dit toe?” In gesprek met kerkleden hoor ik wel eens dat iemand zijn/haar geloof van vroeger ontgroeid is en heel anders over God is gaan denken. Ook zijn er mensen die wegens grote persoonlijke teleurstellingen afgehaakt zijn en God bewust weggedrukt hebben uit hun leven. Mensen ervaren dat verschillend. Sommigen missen Hem daarna niet, vinden het wel prima zo. Anderen kunnen het gevoel hebben dat ze iets dierbaars zijn kwijt geraakt en zijn daar toch wel wat verdrietig over.

Stel dat je bij die laatste groep behoort en het liefst God weer terug zou willen vinden. Hoe zou je Hem dan kunnen zoeken? Met een lantaarn op de markt gaan lopen zal weinig kans van slagen hebben. God is immers sowieso onzichtbaar. De vraag die we kunnen stellen is: Zou het kerstverhaal ons nog iets duidelijk kunnen maken over Gods aanwezigheid in de wereld? Zou het een nieuw licht kunnen werpen op de vraag hoe het geloof in Hem toch mogelijk is?

In ieder geval blijkt, horen we in het kerstverhaal, dat God niet op afstand is gebleven. Hij heeft zich blijkbaar niet definitief willen laten wegdrukken uit de wereld. Ook geeft het ons een hint hoe God zich in deze wereld wil laten zien en kennen. Zo zou Hij zich door deze pasgeboren baby, die de naam Jezus zou krijgen, willen laten vertegenwoordigen op aarde. Als pasgeboren baby in de voerbak is het een manifestatie waar je in eerste instantie nou niet bepaald van onder de indruk zou raken. Maar als je beseft dat de Schepper van hemel en aarde, de hoogst denkbare, eeuwige, meest eerbiedwaardige verheven God, zo klein en kwetsbaar zich op aarde heeft willen verkeren, dan is dat toch wel heel verrassend. Later zou blijken dat het kind, geboren in Bethlehem stal, ten volle

Gods liefde, wijsheid, vergeving en ontferming zou uitstralen.

En stel je eens voor dat de dwaze mens van het verhaaltje hierboven ook in het kerstverhaal zou voorkomen. Wat zou hij dan met hulp van zijn lantaarntje ontdekken? Waarschijnlijk niet de God waar hij van te voren een bepaalde voorstelling van had gemaakt. - Soms moeten onze oorspronkelijke beelden en projecties van God immers gecorrigeerd worden - Maar wat ik in ieder geval zeker weet is dat hij met zijn lantaarntje meer dan welkom zou zijn in de stal. Daarbij moet ik nu ook denken aan liedje uit mijn jeugd: ""Jezus zegt dat hij ieders kaarsje ziet, of het helder licht geeft, of ook bijna niet." Jezus zou later 'Licht van de wereld' genoemd worden. In de donkere nacht van Bethlehem en in de hedendaagse duisternis (zelfs bij klaarlichte dag) van Godverlatenheid, met

dagelijks nog veel sombere nieuwsberichten, wil Hij ons verlichten. Dit gebeurt door een boodschap van liefde en de oproep om onze minste, meest kwetsbare medemensen in de wereld (dichtbij en veraf) te helpen. Zo kunnen wij zelf Gods licht reflecteren.

Een zalig, gezegend kerstfeest toegewenst!

Ds. Gonda Elzenga (kapel uit liefde)

PRINTING & MORE

WWW.CTRLP.EU

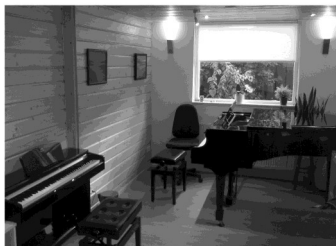
Carlo van den Beld Piano Orgel Keyboard

Gediplomeerd muzikleraar Levinkskamp 5

voor beginners en gevorderden 7524 BB Lonneker

kinderen en volwassenen tel.:053-4771383 / 06-24603580

e-mail: klavierschool@gmail.com

Scan deze code
voor meer info :

www.klavierschool.nl

Hier kan uw advertentie komen te staan.

fyon

- Algemene fysiotherapie
- Manuele therapie
- Oedeemtherapie
- Oncologiefysiotherapie
- Medische training
- Medical taping
- Sportfysiotherapie
- Gespecialiseerde fysiotherapie bij Claudicatio Intermittens, Diabetes COPD en Parkinson

**Mensen helpen om langer fit en vitaal te blijven.
Dat is wat ons elke dag beweegt.**

Oldenzaalsestraat 730 Lonneker • 053-4358900 • info@fyon.nl • www.fyon.nl

**'SAMEN DEZELFDE
TAAL SPREKEN
IS SAMEN BOUWEN
AAN IETS MOOIS!'**

Aannemersbedrijf

GEBR. MEIJERINK

NIEUWBOUW
VERBOUW
ONDERHOUD
RENOVATIE

lid van **Bouwend Nederland**

WWW.AANNEMER-MEIJERINK.NL

Meijerinksweg 40 Lonneker
(053) 435 58 64 info@aannemer-meijerink.nl